

Sygn. akt **IX C 385/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Sawko

Protokolant: Tomasz Bajek

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. J.**

przeciwko **(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego **(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.** na rzecz powoda **L. J.** kwotę 3.700,00 (trzy tysiące siedemset 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lutego 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego **(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.** na rzecz powoda **L. J.** kwotę 38,00 (trzydzieści osiem 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lutego 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.
3. Nakazuje ściągnąć od pozwanego **(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.** na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 187,00 (sto osiemdziesiąt siedem 00/100) złotych tytułem opłaty, od uiszczenia której powód został zwolniony.
4. Nakazuje ściągnąć od pozwanego **(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.** na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 919,92 (dziewięćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem kosztów sądowych za opinie biegłych.

Sygn. akt **IX C 385/13**

UZASADNIENIE

Powód L. J. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego **(...) S.A. V. insurance (...) z siedzibą w W.** kwoty 3.700 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02.02.2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powoda w wyniku wypadku komunikacyjnego, do którego doszło w dniu 10 marca 2012 roku w K..

Nadto domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 38 złotych z ustawowymi odsetkami dnia 02.02.2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów leczenia, pozostającego w związku z przedmiotowym wypadkiem.

W uzasadnieniu pozwu podnosił, że w dniu 10 marca 2012 roku w K. kierująca samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) W. C. doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki A. o nr rej. (...), którym kierował Z. M.. Powód będący pasażerem samochodu marki A. doznał obrażeń ciała.

Pozwany (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wywodził, że w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność odszkodowawczą co do zasady i wypłacił powodowi kwotę 2.700 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 194,21 złotych tytułem kosztów transportu.

W ocenie pozwanego kwota wypłaconego powodowi zadośćuczynienia jest w pełni adekwatna do rozmiarów i dolegliwości cierpień, jakich powód doznał w związku ze zdarzeniem z dnia 10 marca 2012 roku.

W części co do żądania zasądzenia odszkodowania z tytułu kosztów leczenia kwocie 38 złotych pozwany zarzucał, że powód nie przedstawił żadnych faktur potwierdzających zakup leków, a zatem roszczenie jest bezpodstawne.

Ponadto pozwany kwestionował datę, od której powód domagał się zasądzenia na jego rzecz odsetek ustawowych wywodząc, że w razie sporu co do wysokości zadośćuczynienia powód nie może domagać się naliczenia odsetek ustawowych od terminu wskazanego w art. 14 § 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), gdyż w terminie 30 dniowym zakład ubezpieczeń zobligowany jest wypłacić wyłącznie odszkodowanie, a nie zadośćuczynienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 marca 2012 roku w K. kierująca samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) W. C. doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki A. o nr rej. (...), którym kierował Z. M.. Powód będący pasażerem samochodu marki A. doznał obrażeń ciała.

(bezsporne)

W dacie wypadku kierująca pojazdem V. posiadała ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

(bezsporne)

Powód w następstwie zdarzenia z dnia 10 marca 2012 roku doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego, uszkodzenia więzadeł na poziomie szyi oraz urazu psychicznego.

(dowód: dokumentacja lekarska - w aktach szkody)

Z uwagi na bóle kręgosłupa szyjnego następnego dnia po wypadku powód zgłosił się do Przychodni (...) przy ulicy (...) w S., gdzie otrzymał zalecenie noszenia kołnierza ortopedycznego szyjnego i kontynuację leczenia u psychiatry. Ł. J. otrzymał zwolnienie z pracy na okres od 10 marca 2012 roku do 30 kwietnia 2012 roku. Zakupił także kołnierza ortopedyczny szyjny za kwotę 38 złotych, który nosił przez okres około jednego miesiąca. Noszenie kołnierza było dla powoda uciążliwe z powodu ograniczeń ruchowych, trudności w schylaniu się czy nachylaniu, dokonywania skrętu ciała czy głowy. Przed wypadkiem powód był człowiekiem zdrowym, prowadzącym aktywny tryb życia, uprawiającym sporty, jak bieganie, treningi na siłowni. Aktualnie dolegliwości ustąpiły, chociaż z wizyt na siłowni powód zrezygnował, a gdy próbował biegać, ból w części szyjnej kręgosłupa stawał się odczuwalny. Powód ma obecnie 30 lat.

***(dowód: przesłuchanie powoda Ł. J. w charakterze strony - k. 179 akt sprawy, faktura VAT nr (...)
z dnia 12 marca 2012 roku – w aktach szkody)***

Do lekarza psychiatry powód zgłosił się kilka tygodni po wypadku z uwagi na odczuwane lęki, pocenie się podczas jazdy samochodem i bezsenność. U psychiatry odbył kilka wizyt, a objawy lękowe i bezsenność ustąpiły po około pół roku od zdarzenia. U powoda wystąpiły izolowane objawy typu lękowego, które były prawidłowo leczone i ustąpiły całkowicie. Aktualnie powód nie wymaga leczenia psychiatrycznego ani terapii psychologicznej.

(dowód: opinia biegłego sądowego lekarza psychiatry K. G. –k. 81-82 akt sprawy)

W wyniku wypadku z dnia 10 marca 2012 roku nie doszło u powoda do żadnych objawów uszkodzenia układu nerwowego ani do żadnego uszczerbku w tym zakresie. Objawy w zakresie kręgosłupa szyjnego mogły mieć charakter wyłącznie ortopedyczno-psychiatryczny.

(dowód: opinia biegłego sądowego lekarza neurologa J. N. – k. 144-145 akt sprawy)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zaznaczyć trzeba, że pozwany w niniejszej sprawie nie kwestionował swojej odpowiedzialności odszkodowawczej co do zasady.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego wynika z art. 415 kc w zw. z art. 436 kc w związku z przepisami ustawy z dn. 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r., Nr 124, poz. 1152), stanowiącymi *lex specialis* względem art. 822 kc. Przepis art. 9 ust. 1 powołanej ustawy wskazuje, że umowa ubezpieczenia obowiązkowego OC obejmuje odpowiedzialność podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody powstałe z różnego tytułu. Z kolei z treści art. 13 ust. 1 ustawy wynika, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej ugody czy orzeczenia Sądu.

Pojęcie szkody oraz zasady ustalenia jej wysokości w przypadku ubezpieczyciela określają przepisy art. 361 i 363 kc. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikła. Funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu uwypukla się zaś w szerokim pojęciu „krzywdy”. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2002r., sygn., V CKN 1273/00, niepubl.)

Pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność co do wysokości. Mając na względzie zebrany w sprawie materiał dowodowy (dokumenty znajdujące się w aktach szkody, opinie biegłych sądowych z zakresu psychiatrii K. G. i z zakresu neurologii J. N., przesłuchanie powoda w charakterze strony), stwierdzić należy, że niewątpliwie na skutek wypadku, do którego doszło w dniu 10 marca 2012 roku, powód niewątpliwie doznał znacznego uszczerbku na zdrowiu.

Roszczenie powoda o zapłatę dochodzonej od pozwanego kwoty 3.700 złotych opiera się na treści art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc. W świetle powołanych przepisów w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Dla oceny zasadności żądania objętego przedmiotowym postępowaniem miało zatem ustalenie rozmiaru cierpień i krzywd, jakich powód doznał w następstwie przedmiotowego wypadku, bowiem właśnie to kryterium decyduje o wysokości zadośćuczynienia, jakie należne jest poszkodowanemu.

Przystępując do oceny wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zważyć należy, iż ustawodawca nie określił wprost podstaw wpływających na wysokość zadośćuczynienia ograniczając się jedynie do wskazania, że winno ono stanowić „sumę odpowiednią”. Powyższe spowodowało, że przedmiotem licznych orzeczeń sądowych oraz rozważań przedstawicieli doktryny były właśnie kryteria, które winny być uwzględnione przy ustaleniu

odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia. Zaprezentowane poglądy pozwoliły na wypracowanie i przyjęcie powszechnie aprobowanych i uwzględnianych kryteriów przy określaniu wysokości przyznawanego zadośćuczynienia, wśród których wymienić można: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy, ujemne skutki zdrowotne, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości, ale także wysokość świadczeń, które z innych źródeł zostały poszkodowanemu, tytułem doznanej krzywdy, wypłacone. Podkreśla się przy tym, że przyznane zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane jak i te, które w związku ze schorzeniem wystąpić mogą w przyszłości. Jest to bowiem świadczenie jednorazowe, którego wysokość uwzględnia wszystkie okoliczności związane z cierpieniami tak już doznanymi, jak również tymi, które w przyszłości w związku niezakończonym leczeniem, jego następstwami, czy też planowanymi w przyszłości zabiegami, mogą się pojawić.

/vide przykładowo: orz. SN z 13 marca 1973r. II CR 50/73; wyrok SN z 4 lipca 1969 r., OSNCP 1970, nr 4, poz. 71; wyrok SN z 3 maja 1972 r., I CR 106/72; wyrok SN z 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72; wyrok SN z 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/69/.

Oceniając rozmiar krzywdy poniesionej przez powoda w następstwie wypadku, mający istotne znaczenie przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia, Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii K. G., który rozpoznał u powoda izolowane objawy typu lękowego, jak również na przesłuchaniu samego powoda Ł. J. w charakterze strony.

Chociaż z opinii biegłego sądowego lekarza psychiatrii wynika, że zaburzenia typu lękowego były prawidłowo leczone i ustąpiły całkowicie, jednakże z całą pewnością skoro były przez powoda odczuwane przez okres około pół roku, stanowiły dla niego znaczną dolegliwość. W zestawieniu z młodym wiekiem powoda i jego aktywnym trybem życia przed wypadkiem, uprawianiem sportu, tego rodzaju zaburzenia niewątpliwie powód odczuł ze szczególnym nasileniem.

Także konieczność zakładania i noszenia kołnierza ortopedycznego przez okres około miesiąca była dla powoda uciążliwa, gdyż w znacznym stopniu w tym okresie był on ograniczony ruchowo.

W ocenie Sądu, powyższa opinia biegłego lekarza psychiatrii jako zupełna, wyczerpująca i prawidłowa z punktu widzenia wymagań logiki i zasad doświadczenia życiowego, stanowi miarodajne źródło dowodowe. Stąd Sąd oparł na niej ustalenia faktyczne w zakresie skutków wypadku dla zdrowia psychicznego powoda. Opinia ta nie była zresztą kwestionowana przez żadną ze stron.

Wprawdzie z opinii biegłego lekarza neurologa J. N. wynika, że w wyniku zdarzenia z dnia 10 marca 2012 roku powód nie doznał żadnego uszczerbku neurologicznego, jednakże jednocześnie biegły ten wskazał, że uszczerbek ten miał najprawdopodobniej charakter ortopedyczno-psychiatryczny.

Reasumując stwierdzić należy, iż niewątpliwie w wyniku wypadku z dnia 10 marca 2012 roku powód doznał krzywdy o znacznych rozmiarach, tym bardziej, że oprócz cierpień fizycznych i ograniczeń ruchowych dotkliwie odczuwanych dysfunkcji uległa także jego psychika.

Mając na względzie ustalony wyżej stan faktyczny sprawy i przepisy prawa, a także poglądy orzecznictwa w przedmiocie sposobu ustalania kwoty należnego zadośćuczynienia, stwierdzić należy, iż kwota 6.000 złotych tytułem zadośćuczynienia jest zdaniem Sądu sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 kc. Ponieważ pozwany wypłacił powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 2.300 złotych tytułem zadośćuczynienia, Sąd zgłoszone przez powoda roszczenie w zakresie zadośćuczynienia w kwocie 3.700 złotych uwzględnił w całości jako zasadne.

Odnosnie natomiast ządania zasądzenia od pozwanego kwoty 38 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia, zaznaczyć należy, że w myśl art. 444 § 1 kc zdanie pierwsze w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

W wyroku z dnia 04 października 1973 roku II CR 365/73 Sąd Najwyższy wskazał, że stosownie do art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty związane z osobą poszkodowanego. Chodzi tu zatem m.in. o koszty leczenia w szerokim pojęciu, obejmującym także koszty pielęgnacji, jeżeli stan chorego tego wymaga. Natomiast okoliczność, kto wykonuje te obowiązki, a więc czy pielęgniarz, czy też członek rodziny, jest z tego punktu widzenia obojętna.

Sąd rozstrzygający sprawę niniejszą w pełni aprobuje i podziela zaprezentowany pogląd Sądu Najwyższego. Z akt postępowania likwidacyjnego wynika natomiast, że Ł. J. przedstawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z dnia 12 marca 2012 roku na kwotę 38,00 złotych za zakup kołnierza ortopedycznego, wobec czego zarzut pozwanego, jakoby powód nie wykazał dowodowo poniesionych kosztów leczenia, okazał się gołosłowny, a powództwo także w tej części jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Termin na wypłacenie odszkodowania z tytułu wypadku komunikacyjnego co do zasady wynosi 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (por. art. 14 ust. 1 powołanej ustawy).

W przedmiotowej sprawie pozwany przyznał odszkodowanie decyzją z dnia 04.01.2013r., wobec tego nie ulega wątpliwości, iż w okresie objętym powództwem roszczenie powoda było wymagalne - pozwany opóźniał się z jego spełnieniem.

Z tego też względu także roszczenie odsetkowe zgłoszone w pozwie podlegało uwzględnieniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.108 § 1 kpc w zw. z art. 98 i 99 kpc, a o kosztach sądowych – na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 kpc.